

Številka 9, januar 2020

NAŠ UTRIP
OBČASNIK iz MOTNIKA

Cvetoči kaktus na domačem dvorišču, Motnik

Voščilo za srečno 2020!

Seštevajte lepa jutra in dni!

Pomnožite lepe stvari in prijateljstva!

Odštejte žalost, jezo in neuspeh!

Delite srečo, nasmeh in ljubezen!

Z velikim zadovoljstvom se letos oziram nazaj na lepe spomine naših skupnih preteklih deset let. Hvaležna v srcu in v duši sem za vse ustvarjalno delo naših članic in članov v mozaiku Utripa. S pogledom na vsa ta leta in prehojene poti, na znanja, znanstva med prijatelji, izkušnje, ideje, dogodke in doživetja, se vam najlepše zahvaljujem za aktivno delovanje v društvu. Vsak člen v verigi je zelo pomemben in pričakujem tudi vaše nadaljnje udejstvovanje. Že na začetku pa gre zahvala donatorjem, tako Adiju Pikl, Marici Bajde in drugim, ki so z materialom, brezplačnim prevozom in delom, prispevali k dobri organizaciji dogodkov in s tem k uspešnem delovanju društva.

S hvaležnostjo se spominjam tudi naših žal pokojnih ustanovnih članov, pogrešam jih. Z njihovimi dobrimi nasveti nadaljujmo pot, pojdemo novim spodbudam in uspehom naproti!

Ančka Podbevšek

Spoštovani člani, spoštovani Motničani, spoštovani bralci!

Pred vami je kronika društvenih dogodkov v letu 2019. Veliko se je dogajalo, več veselega, vmes tudi kaj žalostnega. Gledamo naprej, za nami so lepi društveni izleti, pred nami so novi izzivi, z delom v preteklem letu pa smo lahko zadovoljni. V časopis poskušam vključiti predvsem zanimive dogodke, vse tisto, kar smo doživeli in videli, spomine na druženje, na srečevanje s prijatelji, z znanci in vse tisto, kar bo ostalo v prijetnem spominu. Pod naslov »Izbrskano iz spomina« sem letos vključila pripoved profesorice Jožice Snoj Senegačnik, Motničanke po rodu in sorodnice, ki sicer zdaj preživlja svoje dni v domu ostarelih, a je pri svojih letih prisebna, spominsko urejena, kar me pa najbolj veseli, je pripravljena vedno sodelovati in tudi nam mlajšim povedati veliko zanimivega. Odkrila nam je svojo pot, v nekem času tudi trnovo, življenjepis pa je strnila v kratko pripoved o sebi, o šolanju, o časih med vojno, o družini. V del podnaslova »Odstrte podobe« sem letos uvrstila nekaj pomembnih slik iz preteklosti, povezanih tudi s tokratno pripovedovalko spominov, pa tudi z mladimi leti moje sestre Cvete, ki se je od nas za vedno poslovila v letošnjem maju.

Vedno in vsakokrat znova sem vesela, ko mi kdo odkrije svoje življenje, še posebej, če je bilo to življenje posuto s tisoč zanimivostmi, z dogodki in zgodovino, ki naj ne bi šla v pozabo. Zato Motničani in vsi, ki prebirate naš časopis, zapišite svoje spomine na mladost, na ta ali svoj kraj, na odraščanje, na doživeto ali preživeto, da bodo naslednji rodovi lahko prebrali, kakšno je bilo življenje nekoč in kako so se prejšnje generacije spopadale s svojim življenjem! Za vsak zanimiv podatek in prispevek za naš časopis se vsakemu od vas že vnaprej zahvaljujem. Hvala vsem članom in izvršnemu odboru za dosedanje dobro delo v društvu s priporočilom, da tako ostane tudi naprej in da tako prispevamo k društveni aktivnosti.

Marina Drolc

NAJ BO LETO 2020 MIRNO, ZDRAVO, VESELO, USPEŠNO IN SREČNO!

Deseti občni zbor Podeželskega društva - Utrip pod lipo domačo, Motnik – 20. 1. 2019

Dne 26. februarja 2010 je bil ustanovni sestanek Podeželskega društva – Utrip pod lipo domačo v Motniku, dne 7. marca istega leta pa je bil prvi občni zbor društva. Torej prihaja deseta obletnica delovanja društva, ki si je v svojem statutu zastavilo delovanje na področjih, ki jih takrat ni pokrivalo nobeno drugo društvo v Motniku, predvsem pa je bil in je poudarek na ohranjanju kulture in oživljanju starih običajev v tem okolju.

Društvo uspešno deluje torej deset let in izpolnjuje že na začetku zastavljene cilje, vse svoje dogodke pa zbere vsako leto v kroniki dogodkov, v časopisu z naslovom »Naš utrip, Občasnik iz Motnika«. V prvi številki so bili zabeleženi dogodki od ustanovnega sestanka do decembra 2011, ko so članice društva spekle kmečke dobrote in jih postregle zbranim ob novoletni jelki na sredi trga Motnika. Na koncu te prve številke je bila objavljena tudi zadnja pesnitev prof. Franca Drolca, *Moški – ženski sonet* in na predzadnji strani je Drolc zapisal nekaj stavkov, s katerimi je novo nastalemu časopisu zaželel »srečno na pot«. To je bilo tudi zadnje, kar je profesor kjerkoli objavil pred svojo smrtjo.

Na desetem, jubilejnem občnem zboru smo se člani društva zbrali v nedeljo, 20. januarja, ob 15.00 uri, v stavbi nekdanje občine, v lepem in prenovljenem prostoru, ki je tudi nekoč služil za sestanke krajevnih institucij, volitve in za prireditve v kraju. Občni zbor je vodil Valentin Zabavnik, zvesti član našega društva in tajnik. Po začetnem pozdravu in izvolitvi organov zbora so sledila poročila predsednice društva, tajnika, blagajnika in nadzornega odbora. Vsa poročila so bila sprejeta, tudi razprava ob podanih poročilih je bila zanimiva.

Nato je besedo prevzela predsednica društva Ančka Podbevšek in predstavila program društvenih dogodkov za leto 2019.

Po točki razno nas je s svojim nastopom razveselila gostja večera, gospa Veronika Pogačar iz Radomelj in predstavila lepe primerke starejše oblačilne tehnike za ženske in moške, značilne za čase, ko so ljudje bili revni in je tudi obleka bila zelo enostavna, večinoma brez posebnega spodnjega perila, a praktična za vsakdanjo rabo.

Gospa se z zbiranjem že pozabljenih in velikokrat zavrženih oblačil ukvarja čisto ljubiteljsko,

se udeležuje razstav in tudi nas je, na povabilo g. Zabavnika, prijazno obiskala. Zelo smo je bili veseli in se ji zahvaljujemo za ta obisk. Popoldne in druženje se je raztegnilo v večer, prijazne gospodinje so pripravile lepo pogostitev, občutki ob srečanju v lepem, svetlem in toplém prostoru so bili dobri, vladala je pozitivna energija, ljudje pa so sodelovali, se oglašali in bili dobre volje. Pohvalno za pripravo občnega zbora društva v novem okolju.

***Ob začetku leta!
Ena zate,
druga zame
naj se sreča,
kakor sveča vneme.
Dobro voljo meljemo,
se v novo leto peljemo!***

(Tekst in foto: Marina Drolc)

Flegarjeva mama dopolnila 95 let – 2. 2. 2019

Visok jubilej je praznovala Marica Grabnar, Flegarjeva mama. Obiskala sem jo pred koncem leta, da bi ji čestitala za pokončno držo pri teh letih in za še vedno tako lepe izdelke vezenja, kvačkanja in pletenja. Njena ročna dela, prekrasne prte in čudovita vezenja, vedno občudujemo na razstavah ročnih del v športni dvorani na Vranskem. Ob mojem prihodu na obisk je Marica ravno kvačkala zelo lep bel prticek iz garna. Mama Marica je trenutno najstarejša živeča v trgu Motnik. Rodila se je v Ločici pri Polzeli staršema Barbari in Francu Košec. Na Polzeli je tudi začela hoditi v šolo. Že v prvem razredu se je učila kvačkanja, v drugem pletenja, v tretjem razredu so se učili vezenja križcev, v četrtem pa so s sošolci že šivali različne stvari. Zelo rada se je učila ročnih del. Iz osnovne šole je prešla v gimnazijo v Celje, od tu pa je šolanje nadaljevala v gosposinjski, dr. Krekovi šoli v Ljubljani. Tam so vpisovali učence vsako drugo leto, Marica je

tam ostala eno leto, ker se je v tistem času začela vojna. Marica se je leta 1954 poročila v Flegarjevo hišo v Motnik, po svojih otrocih ima tudi deset vnukov in sedem pravnukov. V poznih letih je bila operirana na obeh očesih za sivo mreno. In zanimivost, zdravnica jo je ob operaciji sive mreže vprašala, kaj si želi oziroma kaj od tega pričakuje. Marica je odgovorila, da si želi le to, da bi vendarle še lahko vrtela šivanko. Že prej, posebej pa od takrat naprej, je izpod njenih rok nastalo nepregledno število vezenih izdelkov, ki so res vredni velikega občudovanja. Z Marico sva se nekaj malega pogovarjali tudi o njenem domu in mladih letih, tudi o požaru na Gori Oljki, kjer je bil njen oče eden od ključarjev in je ob požaru prvi prihitel do cerkve. Požar je najprej zajel oba zvonika, ki sta pogorela v celoti. Notranjost cerkve in znameniti oltar so takrat tisti, ki so prihiteli na pomoč, rešili tako, da so vsa vrata v cerkev tesno zaprli in se tako ogenj ni razširil tudi v notranjost. Znamenito cerkev, izrezljan čudovit lesen oltar z Jezusom in apostoli na zadnji večerji v naravni velikosti, smo si člani društva Utrip ogledali tudi na našem letošnjem izletu na Polzelo z okolico.

Mami Marici se za pogovor iskreno zahvaljujem z željo, da bi ji zdravje še naprej služilo, da bi dočkala še veliko let in da bi nas z vezenjem in čudovitimi ročnimi deli še dolgo osrečevala. Moje čestitke v imenu vseh članov društva Utrip.

Marica Grabnar ob svojih vezeninah, s sestro Cvetko v času letošnjega praznovanja rojstnega dne in Marica na dan 3. 12. 2019, ko sem jo obiskala (Tekst in foto: Marina Drolc, foto tudi: Mari Bajde)

Predstavitve knjige Franc Drolc, »Trenutki tišine za Prešerna, Prešernov gaj 1982 – 2012« na Vranskem – 4. 2. 2019

V tednu pred Prešernovim praznikom je knjižnica Vransko sprejela v svoje okrilje predstavitev *Trenutkov tišine za Prešerna*, knjige, ki z zbranimi govori avtorja prof. Franca Drolca pred Prešernovim grobom še vedno nagovarja tiste, ki jo vzamejo v roke in preberejo katero od tem o Prešernu, o njegovem življenju ali o njegovi poeziji, ki jih je Drolc pripravljaval trideset let in z njimi nagovarjal ljubitelje Prešerna vsakega 7. februarja ob 17.30 uri. Na ta ponedeljkov večer sem ob knjigi govorov predstavila tudi bratov življenjepis in brata kot dijaka nižje gimnazije na

Mediobliška splošna knjižnica Falc
Občina Vransko

Spoštovane in spoštovani,

v ponedeljek, 4. februarja 2019, vas ob 18. uri
vabimo na predstavitev knjige

TRENUTKI TIŠINE ZA PREŠERNA:
Prešernov gaj 1982-2012,
avtorja Franca Drolca.

Prešernov gaj
splošno - igra

Knjigo in avtorjevo ustvarjalnost bo v Občinski knjižnici Vransko predstavila njegova sestra Marina Drolc.

Prijazno vabljeni.

Vranskem. Brat je tam nižjo gimnazijo obiskoval od leta 1950 do 1954. Bil je odličnjak vse razrede v motniški osnovni šoli, vsa štiri leta nižje gimnazije na Vranskem, vsa štiri leta višje gimnazije v Kamniku, z odliko je opravil tudi maturo leta 1958. Dogodek je na začetku obogatil glasbeni vložek. Nato je zbrane pozdravila vodja knjižnice Vransko, gospa Valerija Jerman, po mojem delu programa pa je zbrane pozdravila tudi predsednica društva Utrip, gospa Ančka Podbevšek. Dogodka se je udeležilo lepo število obiskovalcev, prišle so tudi Motničanke in člani društva Utrip, tudi nekatere odseljene Motničanke iz Ljubljane, župan občine Vransko, bratov stanovski kolega Klaus dr. Olof, bratov sošolec iz nižje gimnazije Vransko Ivan Cukjati, moji sošolci iz osemletke Vransko in še nekaj domačinov z Vranskega, ki jih je tema zanimala.

V prijetnem prostoru knjižnice na Vranskem je dogodek lepo uspel. Moja zahvala gre vsem, ki so pri pošiljanju vabil in organizaciji dogodka sodelovali. Posebej pa gre moja zahvala gospe Valeriji Jerman in Milanu Brišniku z Vranskega.

Hvala vsem in vsakemu posebej.

(Tekst: Marina Drolc, foto: Valerija Jerman, knjižnica Vransko)

Začetek delavnic za mlade in starejše, tečaji ročnih del – 8. 2. 2019

Društvo Utrip je v svoj plan in v program za leto 2019 uvrstilo dobro idejo o delavnicah, ki naj bi pritegnile predvsem mlade, starejši pa bi mlajšim in otrokom pri učenju ročnih del svetovali in jim bili v pomoč. Delavnice so bile napovedane za petke popoldan. V prvem petku se je takega druženja udeležilo kar lepo število otrok. Pokazali so zanimanje za učenje kvačkanja, pletenja, vezenja in še nekaterih drugih možnosti za izkazovanje ročnih spretnosti pri oblikovanju papirja, volne, nastali so tudi cofki in prve začetne vrstice pletenih in kvačkanih izdelkov. Članica Utripa Malči Pirc je pripravila tudi nekaj blazinic za potrebe učenja klekljanja. Prišla je tudi gospa Fani Gorjan, ki je zainteresiranim predstavila tehniko klekljanja.

Gostje, starši in otroci so izkazali lepo zanimanje za takšne delavnice in upajmo, da se bo druženje in srečevanje ob takem delu nadaljevalo. Priporočamo vsem, ki jih to zanima, da se nam pridružijo, da ob taki priložnosti izrazijo želje, kaj bi se radi učili, nato pa se s svojimi ročno izdelanimi stvaritvami predstavijo na kakšni razstavi ali v našem časopisu.

Prva taka delavnica je uspešno zastavila delo, druženje je bilo prijetno in veselo, predsednici društva Utrip ter vsem soorganizatoricam in mentoricam pa že na začetku vse čestitke.

V delavnici že nastajajo lepa ročna dela.

**Kdor pridno dela in ni lakomen,
lahko brez vsega bogastva živi.
Prebrisana glava, pa pridne roke,
so boljše blago, ko zlate gore.**

(Slomškove drobtinice, junij – rožnik 2., Družina, 2001)

**Avtorica
nagelna in
klekljanih
izdelkov na
fotografijah
je
Malči Pirc.**

*(Tekst in foto:
Marina Drolc,
Malči Pirc,
internet)*

Ročna dela – delavnice spomladi in jeseni

Prve spomladanske društvene delavnice ročnih del so se začele. Srečevati in družiti smo se začeli v februarju, kasneje v marcu in aprilu, vsak petek ob 18.00 uri. Na srečanjih smo mladim in najmlajšim prikazali tehniko pletenja, kvačkanja, izdelovanja zapestnic, izdelovali smo rožice iz krep papirja, sledilo je izdelovanje butaric za cvetno nedeljo, teh butaric je nastalo kar čez dvajset. Nadaljevali smo z bolj zahtevno tehniko, s klekljanjem. Mentorici Malči Pirc in Fani Gorjan sta nam pričarali zahtevnost in lepoto idrijske čipke, ki ob tem delu nastane. Idej nam ne manjka, zato je bilo dogovorjeno, da bomo z delavnicami nadaljevali tudi jeseni. Sklenili smo, da v oktobru povabimo na naša srečanja rokodelko, gospo Marijo Šmidovnik, da predstavi izdelavo pletenih košaric. Sledil je poskus izdelave makrameja, za zaključek uspešnega dela pa je bilo v načrtu delo z lesom. Pri tem je bil namen izdelati lesene gajbice, ptičje krmilnice in valilnice. Za vse materiale in za strokovno pomoč smo zaprosili odličnega mizarja Pikel Adija. Vse znanje starejših z veseljem prenašamo na mladi rod, tisti, ki jih ročna dela zanimajo, pa prav tako z veseljem prihajajo v našo sredo. S temi akcijami bomo nadaljevali tudi v naslednjem letu, zato že zdaj velja povabiti vsem za obisk in udeležbo na takih delavnicah.

*Predstavljene so tudi košarice, ki so jih udeleženci izdelali v nadaljevanju delavnic oktobra 2019
(Tekst: Ančka Podbevšek, predsednica društva Utrip, foto: Mari Bajde)*

Maškare v Motniku – 5. 3. 2019

Na pustni torek se je ob 15.30 uri, v okviru društva Utrip, zbrala velika skupina maškar, čez trideset jih je bilo, na poti do motniške šole pa so se skupini pridružile še nekatere lepo

oblečene maskare od drugod. Cela povorka je šla od vzhodnega dela Motnika do šole, maskare so bile vesele in zabavne. Predsednica društva Utrip Ančka Podbevšek je za vse sodelujoče spekla dva velika pladnja flancatov, vsem maskaram pa so članice Utripa postregle z jedačo in pijačo.

Zbrane maskare pred trgovino in pri šoli v Motniku (Tekst in foto: Marina Drolc)

Terezija Cveta Drolc - In memoriam

Dne 8. maja 2019 je na žilnem oddelku UKC Ljubljana, zaradi pljučne embolije in zaustavitve srca, umrla moja sestra Terezija Cveta Drolc (16. 9. 1935 - 8. 5. 2019). Dne 11. maja 2019 smo jo pokopali v družinski grob na motniškem pokopališču. Bila je ustanovna članica Podeželskega društva – Utrip pod lipo domačo, Motnik in z lepimi besedami se je pri mrliški vežici od nje poslovila predsednica društva Ančka Podbevšek. Med drugim je povedala.

»Draga Cveta. Kdo ve, kolikokrat si v dneh, ko so ti pešale moči, v mislih prehodila svojo življenjsko pot od ranega otroštva naprej, od Motnika, ki je bil nekdanj drugačen, bolj poln pristnega življenja kot danes, pa do tvojega odhoda. Spominjala si se svoje poklicne poti v otroški bolnici v Ljubljani, kjer si kot višja medicinska sestra spoznala, kaj pomeni pomagati najmlajšim na poti v zdravo otroštvo. Spominjali se bomo tvojega skrivnostnega nasmeha in zadovoljstva po vsaki prireditvi. Z veseljem si sprejela vsako novo pobudo za delovanje društva, posebej tiste, da je treba otroke učiti ročnih del, da bodo nekoč lahko sami ustvarjali. Posebej pa se bomo spominjali tvoje skrbi za novorojene Motničane, za njihovo zdravstveno stanje in razvoj«. In predsednica je končala z besedami: »Hvala ti za vse, kar si v življenju dobrega storila za vsakogar in za vse nas. Naj bo miren počitek na tem pokopališču«.

Poslovilni govor in kratek življenjepis, ki sem ga posvetila moji umrli sestri, je pri odprtem grobu prebrala Eva Šolinc, glasbenica in pevka iz skupine »Lirika«.

Drolc Terezija - Cveta

se je rodila 16. 9. 1935 v nekdanji mežnariji, v motniški cerkveni hiši, kot prvorojena hči očeta Drolc Franca, organista, in matere Frančiške, šivilje in cerkvene pevke. Deklica se je rodila z obojestranskim izpahom kolkov, z gensko okvaro obeh kolkov, ki je do takrat medicina še ni obravnavala kot danes in so otroci ostajali invalidi. Ko sta starša videla, da deklica nekako

drugače postavlja nogici, kot bi bilo normalno in pri enem letu ni shodila, sta jo posadila v poštno kočijo in jo leta 1936 odpeljala v Ljubljano. Dr. Brecej, takratni ortoped, je v tistem času poskusno začel reševati problem takšnih prirojenih napak, Cveta je bila njegov osmi poskusni otrok. Boleči posegi v kolčne kosti otroka, mavčne obloge po zlomu kolčnih vratov za dve leti in nato še t.i. »šince« za eno leto, so sicer omogočili, da je deklica shodila, a takratni medicinski poskus pri njej ni povsem uspel. Hodila je, nekoliko se je zibala, za kar smo vzrok poznali samo domači. Normalno je hodila do končane mature. Z vpisom na višjo šolo za medicinske sestre v Ljubljani, je več sedenja in študija povzročilo, da so se kolki po dvajsetih letih, iz s posegi dosežene lege začeli pomikati navzven, s tem pa se je otežila hoja in so se večale bolečine, s katerimi je živela do konca življenja.

Po diplomi na višji šoli se je leta 1959 zaposlila v porodnišnici Postojna. Po enem letu službovanja so jo povabili v Ljubljano, kjer je prevzela oddelek takratnega Dečjega doma na Grubarjevem nabrežju 6. V ta oddelek otroške bolnice so takrat nameščali najdenčke, otroke, ki so se jim matere odpovedale, ali porodnice skupaj z otroki, ki po porodu niso imele kam. Na oddelku Grubarjevo nabrežje je ostala do reorganizacije in preselitve tega oddelka na Ulico stare pravde, kjer je ostala kot glavna sestra Mestne otroške bolnišnice do konca svoje opravljene delovne dobe. Januarja 1991 se je po več kot tridesetih letih težkega dela in tekanja po stopnicah visoke bolnišnične hiše zgrudila in ni več vstala. Ortopedi na kliniki, ki so dotlej vedno svetovali, čim dlje vztrajajte na svojih kolkih, saj proteze lahko, v primeru uspešne operacije, garantiramo samo za 10 let, so ji ob sprejemu povedali: »Gospa, vaši kolki bi morali biti operirani včeraj in ne jutri«. Operaciji v januarju 1991 za prvi kolk in v novembru istega leta za drugi kolk sta bili težki, komplicirani, saj kolčne ponvice že od rojstva niso bile izoblikovane. Morali so najprej upeti v medenično kost posebne umetne ponve, da so posebej za vsako nogo prilagodili ustavitev določene kolčne proteze. V tem času so spregledali, da je pri Cveti šlo že za osteoporozo, rehabilitacija je bila zato dolgotrajna. Po dolgem času je sicer shodila, a nikoli dobro brez opore in brez uporabe bergel. Njena neizmerna želja po opravljanju svojega poklica in po vrnitvi k bolnim otrokom je tlela naprej, vseskozi je upala, da bo šla nazaj k bolnikom, za katere je skrbela celo življenje. Razočaranje nad zdravstvenim stanjem in napotilom zdravnikov, da se mora po letu 1993 invalidsko upokojiti, je bilo strašno in s tem dejstvom se ni nikoli sprijaznila.

Leta 2002 je v veži domače hiše v Motniku padla, sesula se je stegnenica desne noge. Pri komplicirani operaciji so od kolena do kolčne proteze vstavili kovinsko palico, ob njo pa z devetimi sponkami sestavili drobce stegenske kosti, kolikor jih je še bilo zaradi napredovane osteoporoze. Tudi po teh posegih se je postavila na noge in s tem železjem doživela to starost.

Kot višja medicinska sestra je z goro osebnih zdravstvenih težav opravila skoraj 33 let svojega poklica z neverjetnim občutkom za bolnika ter tako celotno dobo skrbela in posvetila majhnim bolnim otrokom. Glede na njene težave z nogami smo jo domači še mlado spodbujali, naj se vpiše naprej na medicino, saj bi kot zdravnica bila nekoliko razbremenjena dežurstev, tekanja po stopnicah visoke stavbe in bi imela manj skrbi okoli terapij za obolele. Njen odgovor je vedno bil: **»Ne, če bi se še tisočkrat rodila, bi bila to, kar sem, hočem biti ob bolniku«.**

Draga moja sestra Cveta! Ob tvojem odhodu ti iskreno čestitam najprej zato, da si tako zelo mlada vedela, kaj hočeš postati, ta poklic te je tudi osebno neizmerno plemenitil do konca, kar vedo tisti, ki si jim vedno stala ob strani. Čestitam ti za tvoj močan in garaški značaj, za pokončno življenjsko držo ob vseh tvojih težavah. Čestitam ti za čudovito vztrajnost v poklicu, ki si ga izbrala s tako neznansko veliko željo. Še posebej pa ti čestitam za to neizmerno moč in željo pomagati v boleznih drugim. Počivaj v miru moja draga sestra, najstarejša od nas otrok, junaško si se držala in dočakala skoraj 84. leto. Odpočij si telo, odpočij svoje delovne roke in končno odpočij svoje noge, ki te v življenju nikoli niso nosile tako, kot bi te morale. Sprehodi se vsaj zdaj, v svojem novem okolju, k svojemu očetu in mami, k bratoma, zapojte skupaj, kot smo ubrano zapeli nekoč in takrat, ko smo bili še vsi zbrani. Počivaj v miru in v mislih bom s tabo,

Marina Drolc, Motnik, 11. maja 2019

Dvorni dami Malči in Krista ter princ Jure, člani Podeželskega društva - Utrip pod lipo domačo, Motnik, so se **15. 6. 2019** pridružili Motničanom in udeležencem Prangerjade, ki je bila letos organizirana v Radovljici.

(Tekst: Marina Drolc, foto: Malči Pirc)

Zlata maša v Zgornjem Tuhinju – 30. 6. 2019

V nedeljo, dne tridesetega junija 2019, je bil v župnijski cerkvi Marijinega vnebovzetja v Zgornjem Tuhinju nadvse slovesen dogodek, zlata maša gospoda župnika Nikolaja Štolcarja. Lepo vabilo na dogodek je prejela tudi predsednica društva Utrip, saj ima društvo v programu tudi ohranjanje kulturne dediščine. Skupaj smo oblikovali lepo skupino in se dogodka udeležili v gorenjskih narodnih nošah.

Zgodovina cerkve v Zgornjem Tuhinju sega daleč nazaj v srednji vek. Že takrat je imela status romarske cerkve. Sem so prihajali romarji iz Kamnika, Tuhinjske doline, Krašnje, Motnika, Sv. Jurija ob Taboru, Gornjega Grada, Vranskega in Zagorja. V Tuhinj so hodili prosit za srečno zadnjo uro. Prvo cerkev naj bi tu zgradili Celjski grofje. Omenjena je v popisu cerkvenih dragocenosti iz leta 1526, vendar je starejša. Njeno predhodnico so leta 1471 izropali in požgali Turki. Kljub temu se je ohranilo nekaj neprecenljivih zakladov takratnega časa, med drugim lesen kip Pieta iz prve polovice 15. stoletja, ki ga hranijo v Narodni galeriji, reliefa iz začetka 16. stoletja, fragment fresk pod korom in druge dragocenosti. Gotski ostanki iz prve polovice 15. stoletja kažejo, da je bila cerkev dvo-ladijska in izrednih dimenzij.

Skozi zgodovino so cerkev večkrat prezidali in popravljali. Sedanjo podobo je dobila v prvi polovici 17. stoletja, ko je bila popolnoma prezidana in potem še enkrat, okoli leta 1850. V 18. stoletju so cerkev opremili z novimi oltarji, ki so bili posvečeni Marijinemu vnebovzetju, sv. Štefanu, sv. Ani, sv. Florjanu in sv. Juriju. Klopi je izdelal Janez Hrovat, domači rezbar. Leta 1950 se je na cerkev zrušil zvonik in obnovitvena dela so bila zahtevna. V letu 2009 je bila zadnja obnova notranjosti. Obnovljena je bila tudi poslikava, freske in kipi ter pozlate. Obnovo kipov in obnovo omare za orgle sta opravila domača rezbarja, oče Janez in hči Anica Ahčin, po domače Ravnarjeva.

V svetišču tolikšnega zgodovinskega in umetnostnega izročila, je bil obred še posebej slovesen. Obnovljene Rumplove orgle iz leta 1834, so donele v akustični cerkvi. Poznobaročna omara je zaščitena, notranjost orgel pa je v celoti nova. Sestavlja jih prek tisoč piščali, imajo status koncertnih orgel. Organista sta bila Karmen Berlec iz Tuhinja in Toni Semprimožnik iz Špitaliča. Kor je sestavljalo prek štirideset pevcev iz Tuhinja, Špitaliča in Motnika.

Zlatomašnik, gospod Nikolaj Štolcar, se je rodil 3. avgusta 1943 na Jesenicah. V družini so bili trije otroci. Kakor berem njegov življenjepis, je imel zelo verna in skrbna starša. Oče je bil lesni tehnik, družina se je zaradi njegove službe po vojni preselila na Bled. Šolal se je na Jesenicah, na Bledu in v Ljubljani.

Zanimala ga je tehnika in se je sprva vpisal na Strojno fakulteto, po premisleku se je prepisal na Teološko fakulteto. Pravi, da ni nikoli obžaloval, da je postal duhovnik. V semenišču se je med študenti teologije dobro počutil. Okrog dvesto jih je takrat študiralo bogoslovje. V spominih pripoveduje, da so tam tudi veliko prepevali, iz Vipave naj bi prišli fantje, ki so imeli dober

posluh. Gospod Štolcar je že od mladih nog navdušen planinec in smučar, kar je povzel po očetu. Tako je med študijem teologije že smučal z ljubljanskega gradu.

Še vedno rad hodi v hribe in smuča, celo udeleži se kakšnega tekmovanja. Nova maša je bila na domačem Bledu. Potem je bil eno leto nedeljski kaplan v župniji Ljubljana - Koseze, štiri leta kaplan v župniji Ljubljana - Sv. Peter in kar 38 let župnik v Gorjah pri Bledu. Od leta 2012 je župnik v Zgornjem Tuhinju in soupravitelj župnij Špitalič in Motnik.

Župniku Nikolaju Štolcarju ob jubileju čestitamo in mu želimo še naprej trdnega zdravja.

Viri: internet, brošura za knjižnico Kamnik, izdala Milena Glušič - izvleček iz zgodovine (Tekst in foto: Mari Bajde)

Obisk razstave, postavljene prof. Francu Drolcu v spomin, Mestna knjižnica v Kranju - 4. 7. 2019

Franc Drolc 21. 6. 1939 – 1. 4. 2012

Trenutki spomina: Franc Drolc

Mestna knjižnica Kranj – razstava
od 21. 6. do 1. 9. 2019, *prvo nadstropje*

Letos bi praznoval 80-letnico naš nekdanji sodelavec, vodja študijskega oddelka, slavist in navdušen prešernoslovec, prof. Franc Drolc. V spomin in poklon spoštovanemu kolegu v mesecu juniju pripravljamo razstavo, s katero želimo predstaviti njegovo vsestransko ustvarjalno delo. (Obvestilo na internetu)

V petek, 21. junija 2019 ob 17:05 je Maja Vunšek zapisala:

»Spoštovana gospa Marina, najprej vas prav lepo pozdravljam. Pišem vam, ker ne vem ali vas je Dani (ali kdo drug) obvestila, da smo se danes v Mestni knjižnici Kranj zaposleni spomnili našega "šefa Drolca" in mu za njegov okrogli rojstni dan pripravili priložnostno razstavo. Vsi, ki smo delali z njim, ga ohranjamo v lepem spominu. Vabljeni v Kranj na ogled razstave, napoved je tudi na FB strani MKK. Lep pozdrav, Maja Vunšek«.

Takole prijazno sta me prek elektronske pošte obvestila o razstavi in me povabila v Kranj Maja Vunšek in Franci Sever.

Vabilu sem se odzvala 4. julija 2019 in si lepo razstavo v Kranju ogledala. Vsi njegovi takratni sodelavci so me najprej lepo sprejeli, nato pa smo razgovor nadaljevali pri sedanji direktorici knjižnice. Franetovi sodelavci so me res neverjetno razveselili. Lepo, da so se spomnili njegove okrogle obletnice, še posebej pa je lepo, da so se s spominsko razstavo spomnili njegovega dela. Vsem, ki so pri ideji in predstavitvi Drolca na ta način sodelovali, se iskreno in najlepše zahvaljujem. Zelo lepo in vredno vse pohvale vsem in vsakemu posebej.

(Tekst: Marina Drolc, internet, foto: Maja Vunšek, Marina Drolc)

Izlet podeželskega društva – Utrip pod lipo domačo, Motnik, Polzela z okolico in Žalec – 6. 7. 2019

Manjša skupina članov društva Utrip se je z osebnimi avtomobili odpravila v smeri Polzele. Najprej smo si ogledali grad Komenda, ki se v oglejski listini omenja že leta 1149, od 1323 do 1780 pa je bil v rokah Malteškega viteškega reda. S svojo dominantno lego predstavlja grad s stavbno zgodovinskimi značilnostmi ter stilnimi prvini pomemben kulturno zgodovinski spomenik. Posebnost gradu je antični lev iz pohorskega marmorja, postavljen na ograjo ob glavnem vhodu. Tu je nad stopnicami v steno vzdana tudi bronasta plaketa s portretom dr. Franceta Prešerna s pripisom, da je sem prihajal pesnik med letoma 1817-1819 k svojemu stricu Antonu Muhovcu, župniku na Polzeli. Ogled notranjosti gradu je bil neverjetno zanimiv.

V notranjosti gradu smo si ogledali tudi spominsko sobo pesnice Neže Maurer, ki se je rodila leta 1930 v naselju Kopank v Podvinu pri Polzeli. Rojstni dom Zalesnikove Nežike, pesnice, pisateljice in Slovenke leta 2008, Neže Maurer, je trenutno v obnovi in je pomemben pričevalski vidik načina življenja, gospodarjenja in bivanja v preteklosti. Ogledali smo si tudi prelep park iz 19. stoletja pri graščini Šenek, ki ga krasijo neverjetne posaditve domačih in tujih drevesnih vrst, platan, velikih tis, rdečelistne bukve, cipres in hrastov. Park in graščina sta zgledno urejena, od leta 1991 sta razglašena za kulturni spomenik.

Kratka zgodovina malteskega viteškega reda

Suvereni vojaški hospitalni red svetega Janeza iz Jeruzalema, Rodosa in Malte, ki predstavlja najstarejši križarski viteški red, je četrti najstarejši cerkveni red in deluje nepretrgoma od svoje ustanovitve do danes. Red ima svoje začetke v amalfski bolnišnici v Jeruzalemu. Vodstvo hospica je okrog leta 1080 prevzela bratovščina sv. Janeza. Bratovščina, ki jo je ustanovil brat Gerard, je po koncu prve križarske vojne leta 1099 prerasla v samostanski red hospitalcev. Novoustanovljeni red, ki ga je leta 1113 s papeško bulo potrdil papež Pashal II., je sprva skrbel samo za revne in bolne romarje, kmalu pa poskrbel tudi za njihovo oboroženo spremstvo in kasneje tudi za obrambo Svete dežele. Njihovo redovno geslo je bilo Tuitio fidei et obsequium pauperum, kar pomeni "obramba vere in pomoč ubogim". Ko so muslimani leta 1187 ponovno osvojili Sveto deželo, so se malteški vitezi umaknili v Akon, od tod na Ciper in Rodos in nazadnje na Malto. Leta 1798 jih je Napoleon pregнал tudi z Malte in od leta 1834 imajo svoj sedež v Rimu.

Na Polzeli smo si ogledali tudi Cajhnov kozolec s starim orodjem in zbirko starih traktorjev. Zelo zanimivo, kako lepo imajo urejeno. Naša naslednja postaja je bila Gora Oljka. Dvostolpna cerkev, ki že od leta 1757 na 733 m visokem hribu nad Polzelo razkazuje svojo veličino, je prvič omenjena že leta 1243 kot »Križna gora«. Gradili so jo pod vodstvom komenda-torja Janeza Nepomuka Mayerja deloma na živi skali, deloma na umetno izravnanim svetu. Zidana je v

baročnem slogu, v smeri od juga proti severu. Enaindvajset metrov široko pročelje z obeh strani zaključujeta dva mogočna 38 m visoka zvonika. Do leta 1777 je kipar Ferdinand Gallo izdelal znameniti glavni oltar, zaradi njega se cerkev na Gori Oljki uvršča med veličastne spomenike. Vrh predstavlja zadnja večerja, vrsta sedečih apostolov v naravni velikosti pa vzpostavlja neposreden stik z gledalcem. Ob cerkvi je planinski dom, v katerem smo si privoščili čudovito kosilo.

Naslednja naša postaja je bil Žalec. Najprej smo si ogledali Eko muzej hmeljarstva in pivovarstva, urejen je v nekdanji štirinadstropni sušilnici hmelja, predstavlja pa vez med zgodovino, sedanostjo in prihodnostjo hmeljarstva v Spodnji Savinjski dolini. Sledila je tudi degustacija dobrega odprtega piva. Ob muzeju smo si ogledali tudi zeliščni vrt, velika vročina pa nas je prepričala, da smo si pri žalski fontani privoščili vrčke različnega piva, ki ga fontana ponuja. To je bilo res posebno doživetje, še posebej za tiste, ki smo fontano obiskali prvič. Bil je lep in poučen izlet.

(Tekst in foto: Marina Drolc, foto tudi: Mari Bajde)

**Lepa misel:
Hvala vsem, ki ste bili v tem letu moji prijatelji.**

Planinski izlet, Iški vintgar in Kurešček – 4. 8. 2019

***Nasmej se,
prelep je ta svet!
Zahvali se,
ker je dano živeti!
Veselje dosežeš,
če rad se imaš,
življenje je lepo,
če uživati ga znaš!***

Začel se je vroči avgust, ki je primeren za osvežitev v kakem lepem delu Slovenije. Vročina nas je člane društva Utrip zvalila v Iški vintgar, na Kurešček, tudi na Krim smo se podali na dobro malico. Doživetje narave, gozd, voda, barje, nekoliko višje celo energijske točke na Kureščku, to nas je bogatilo na tej poti, ti biseri so nas pomladili. Tako smo si tudi mi želeli odpočiti, se pomladiti in se napolniti z energijo, ki jo potem rabimo za nadaljnje delo.

***Lepa misel:
Življenje je kratko, živi ga,
spomini so sladki, ceni jih!***

(Tekst: Ančka Podbevšek, Marina Drolc, foto: Ančka Podbevšek, internet, Iški vintgar, Kurešček in Krim – 1107m, hribi.net)

Piknik kluba Gaia in Mozirski gaj – 31. 8. 2019

Klub Gaia organizira vsako leto skupni letni piknik za svoje člane. Letos je klub organiziral piknik v kampu Menina blizu Mozirja, ki smo ga člani društva Utrip obiskali v lanskem letu. Glede na to, da člani Utripa in kluba Gaia spremljamo dogajanje na vrtnarskem področju ter prebiramo revijo Gaia, sva se letos tega dogodka udeležili tudi Ančka Podbevšek in Marina Drolc. Ob vsakoletni dobri organizaciji kluba, je bil letos v okviru dogodka organiziran izlet v Mozirski gaj, kjer smo si v prelepem vremenu ogledovali čudovito okolje,

neverjetne aranžmaje in še lepše nasade cvetja. Ob veselim razpoloženju in druženju z vrtničkarji, ob dobri jedaci, pijači in plesu, sva z Ančko preživeli čudovit avgustovski dan.

(Tekst in foto: Marina Drolc)

Narodne noše v Kamniku – september 2019

Letošnja tradicionalna nedeljska povorka narodnih noš je bila zaradi zelo slabega in deževnega vremena v celoti odpovedana. Kljub prizadevanjem organizatorjev ni bilo mogoče izpeljati 49. narodnih noš in oblačilne tehnike v Kamniku. Društvo Utrip, ki se slavne povorke narodnih noš udeleži vsako leto, načrtuje večjo udeležbo drugo leto, ko bodo dnevi narodnih noš jubilejni in še bolj slavni.

Na fotografiji: Tjaša in Neža, unukinji Ančke Podbevšek, v septembru 2018

(Tekst: Marina Drolc, foto: Ančka Podbevšek)

Trgatev na kmetiji Marof v Bistrici ob Sotli– 14. in 21. 9. 2019

Člani društva Utrip se trgatve na kmetiji Marof že tradicionalno udeležujemo. Naši članici Darji so sporočili, da so ose napadle Muškato in da se mudi rešiti pridelek. Hitro smo se organizirali in na trgatve odšli kar dvakrat, v soboto, dne 14. 9. 2019 in 21. 9. 2019. Osem nas je šlo. V vinorodnih krajih v tem času vsi trgajo grozdje, pomagat pridejo tudi od

drugod. Za posestvo Marof organizira ekipo tudi Darja Zajec in njena hči Maja. Srečo in veselje sta v hišo na kmetiji prinesla brata dvojčka, Simon in Matej. Simon je z družino na domačiji, Matej pa prebiva skupaj z Majo in družino v Grosupljem.

Z grozrdjem in vinom se ukvarja Simon, ki je po izobrazbi enolog in seveda skupaj z očetom skrbi, da vino lepo zori, da vse do stekleničenja poteka tako kot mora, da je vino kvalitetno. Pridelujejo sorte Modra frankinja, Sauvignon, Rumeni muškat, Šipon, Žametno črnino. Polnijo vina iz vseh naštetih sort in vsako leto Simon poskrbi še za kakšno novo variacijo. Tako polnijo še Rose, potem penino in letos tudi Rose penino, Šipon na slamici – sladko degustacijsko vino. Čas trgatve pomeni za domače veliko dela in skrbi. Vsi pridejo domov in pomagajo. Pri tem ima vsak svojo nalogo, tako za organizacijo glede trganja, kot za odvoz grozrdja, pecljanja in stiskanja. Vse se tako lepo odvija, da obiskovalec v resnici sploh ne zazna, koliko napora vložijo v to delo domači.

Trgatev na kmetiji Marof sem se udeležila prvič in bila sem navdušena nad vsem, kar sem tu videla in doživela. Navdušena nad lepo urejeno domačijo, lepoto kraja in pokrajine, predvsem pa nad prijaznostjo domačih s kmetije Marof. Takoj me je zanimalo, kaj pomeni »Marof«. Maja mi je razložila, da ime Marof pomeni posestvo, kmetijo, konjušnice graščakov, kar je bilo v resnici posestvo kunšperske gospode, ki je živela na kunšperskem gradu. Zdaj je tu marofska kmetija, ruševine gradu so s kmetije še danes dobro vidne. Poleg vseh priprav domačih na trgatev, je pomembno tudi to, da vreme služi. Obe soboti sta bili lepi sončni in tudi naslednje sobote sem jih spremljala v mislih, češ, »lepo vreme imajo«. Ob našem prihodu so nas domači prijazno pozdravili na njihovem dvorišču, že zjutraj nas je čakal dober zajtrk in kavica. Vse leto se tako ali drugače pripravljajo na trgatev. Poleg obsežnega dela v vinogradu, ki je predpogoj, da grozrdje lepo obrodi, mislijo tudi na samo trgatev. Takrat pride veliko ljudi in potrebno jih je postreči. Tako »dajo na stran« najlepše kose prekajenega mesa z namenom, da bo to za trgatev. Poleg zajtrka so nam ponudili tudi kosilo, potem pa še obilno večerjo. Spraševala sem se, če sem si tako pogostitev sploh zaslužila. Skrbna mama, gospodinja na kmetiji, je poskrbela prav za vse, tudi za pecivo in potico.

Kraj Bistrica ob Sotli se je nekoč imenoval sv. Peter pod Svetimi gorami. Nad nizkimi griči, posejanimi z vinogradi, se dviga hribovje, kamor seže pogled na Svete gore, znane kot romarska pot. Prav nad vinogradom, kjer smo trgali grozrdje, je nad griči tudi lepa bela cerkev Sv. Križa. Po

zajtrku smo se odpeljali v enega izmed njihovih vinogradov, kjer se stara hiša njihove tete lepo zlije s pokrajino. Od tu pelje pot proti vinogradom, kjer pa se doživetje šele začne. Vinogradi z obeh strani poti in prisojnih gričev se domišljavo spogledujejo, češ, kje so lepše trte, bolj polne grozdja. Le čudiš se temu obilju. Za spomin sem posnela nekaj lepih fotografij.

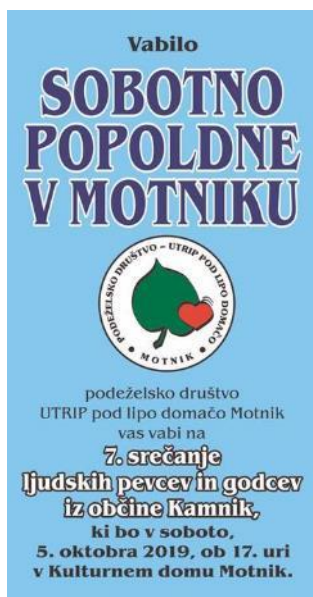
Vzdušje je bilo prijetno, dekleta so nam nosila pecivo in pijačo, nič nam ni manjkalo. Ob delu smo sproščeno pokramljali z domačini in domačimi, marsikaj smo od njih novega izvedeli in se nasmejali.

Večerjali smo v predverju, v jedilnici poleg na novo, sodobno urejene vinske kleti. Po drugi trgatvi so nam pripravili še kulturni program. Domača dekleta so ob »likofu« poskrbela za popestritev večera. Prinesla so inštrumente, klaviature, klavirsko harmoniko in prečno flavto, ter nam zaigrale in zapele. Vsi skupaj smo ob njihovi spremljavi zapeli tudi »En hribček bom kupil«, pesem Antona Martina Slomška.

Preden smo se poslovili, smo v prijetnem večeru, pod zvezdnim nebom, zapeli še nekaj narodnih pesmi in se z lepimi vtisi dneva odpeljali proti domu.

(Tekst in foto: Mari Bajde, Maja Zajec)

Sedmi koncert ljudskih pevcev in godcev – 4. 10. 2019

Tokrat so se na odru Kulturnega doma v Motniku in v programu tradicionalnega društvenega koncerta ljudskih pevcev in godcev zvrstile štiri skupine. Najbolj so nas navdušile »Ljudske pevke Pušeljc«, ki so v Motniku nastopile prvič in so svoj nastop popestrile s posebnimi inštrumenti. Bile so neverjetne. Drugi so nastopili naši stalni gostje in udeleženci koncerta, Tuhinjski fantje in zapeli tri lepe ljudske pesmi. Nato je nastopil naš dobri znanec in harmonikar Jože Jagodic, kasneje se je pridružil svoji skupini Predic iz Kamnika, s katerimi stalno nastopajo skupaj. Sledilo je petje vseh udeleženi, kar je vsako leto še posebej lepo in pomeni posebno doživeto druženje.

Ljudske pevke »Pušeljč«, predstavitev, takole so zapisale:

»Smo ljudske pevke Pušeljč., Betka, Magda, Dragica in Marjana. Rade in z veseljem prepevamo povsod, kamor nas povabijo. Zabeležile smo tisoči nastop in dvajset let delovanja našega društva. Gostovale smo že v sedmih državah izven Slovenije in seveda po vsej naši lepi

domovini. Tudi v TV oddajah in v radijskih programih nas pogosto predstavljajo, kar nam daje novega elana za naše nadaljnje delo. Izdale smo štiri CD-je. Pesmi prenašamo tudi na najmlajše in želimo, da bi naši vnuki še peli ljudske pesmi. Ponosne in vesele pa smo takrat, kadar nas povabijo prijatelji, s katerimi se družimo že vsa ta leta». Pevke so zapele: Danes tukaj je veselo, Narobe prav in instrumentalna z ljudskimi inštrumenti.

Srečanje prijateljev, pevcev in godcev je še posebej prijetno po zaključku uradnega programa. Društvo Utrip je poskrbelo za dobre sendviče in pijačo. Društvu gre vsekakor zahvala za dobro organizacijo dogodka, ki vodi v vsakoletno prijetno druženje ljubiteljev lepe slovenske narodne pesmi.

Tuhinjski fantje

***Kar na svetu človek seje,
to bo tam po smrti žel,
kar je dobrega pripravil,
bo veselo s seboj vzal.
Vse veselje zdaj minilo,
časno vse ga zapustilo,
samo dobra dela so,
ki ga v večnost spremljajo.***

(Slomškove drobtinice, september – kimavec, 24., Družina, 2001)

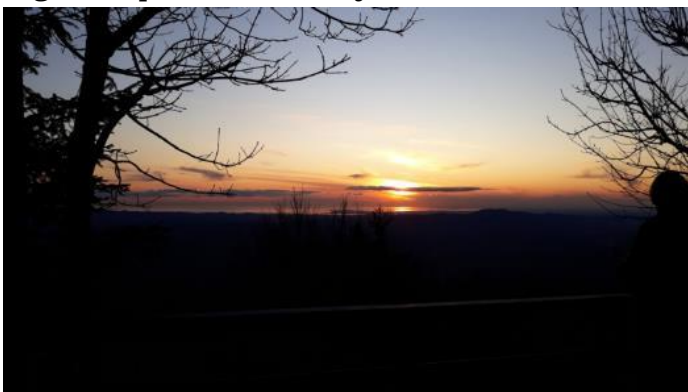
Harmonikar Jože Jagodic in kamniške Predice.
(Tekst in foto: Marina Drolc)

**Največja nesreča na svetu je ta,
da ljudje premalo spoznajo,
koliko dobrega imajo.
Le kadar že več nimajo,
šele čutijo,
kaj so imeli.**

(Slomškove drobtinice, oktober – vinotok, 7., Družina, 2001)

Izlet društva Utrip na Sinji vrh – 10. 11. 2019

Člani društva Utrip smo se tokrat podali na izlet proti Primorski. Pot nas je vodila v smeri Logatca proti Colu, kjer smo se usmerili v hrib, na približno tisoč metrov višine.

Gosta, ki prvič obiše Sinji vrh, očara čudovit razgled po Vipavski dolini, ki se razširi vse tja do Benetk in Istre. Na višini dobrih 1000 metrov lahko doživi še marsikaj prijetnega. Nekateri se

sem gor umaknejo iz doline v vročih poletnih dneh, drugi uživajo v pohajkovanju po neskončnih

gozdnih pešpoteh, tretji jadrajo s padali, kolesarijo in streljajo z lokom. Svoj prostor so našli tudi športni plezalci, ker so v bližini odkrili stene za plezanje. Sinji vrh je tudi odlično izhodišče za ogled bližnjih zanimivosti: jam, vrtač, škrapelj, ledenic, Smrekove drage, otliškega Okna, kamnitega stebrastega znamenja v obliki svetilnika ob glavni cesti ter drugih zanimivosti.

Turistična kmetija Sinji vrh je znana gostiteljica različnih ustvarjalnih delavnic, med njimi sta zagotovo najpomembnejši Slovenija odprta za umetnost in Umetniki za Karitas. Umetniki so

domačiji Sinji vrh pustili svoj pečat, opazen že na daleč. Znotraj kmetije pa smo si lahko ogledali bogato zbirko del, ki so se nabirala skozi leta gostovanj umetniških kolonij. Urejeno imajo tudi manjšo etnološko zbirko starega kmečkega orodja, znotraj gostilne pa neverjetno lepo veliko kmečko peč ter prekrasne naravne skulpture lesenih korenin in lesa. Res velika paša za oči. Privoščili smo si dobro kmečko kosilo in malico, kmetija streže vse njihovo domače in ekološko. Nepozaben pa je razgled, ki od tu sega prav do našega morja. Služilo nam je tudi vreme, saj smo lahko tako naredili lepe posnetke pokrajine in zabeležili prekrasen sončni zahod.

***Prizadevajmo si vse,
še tako majhno, zvesto storiti,
če hočemo na bolje priti.
Le kdor je v malem zvest,
se mu bo veliko izročilo.***

(Slomškove drobtinice, oktober - vinotok, 9., Družina, 2001)

(Tekst in foto: Marina Drolc, foto tudi: Mari Bajde)

Razstava rožic iz papirja na Vranskem – 16. in 17. 11. 2019

Vranske rož'ce
 Univerza za tretje življenjsko obdobje Vransko
 voljuje
 v soboto in nedeljo, 16. in 17. novembra 2019,
 od 10. do 18. ure v Športno dvorano Vransko na
**6. vseslovensko razstavo
 rož iz papirja.**

*Odprite razstavo, na kateri se bo s tisoči cvetov predstavilo
 okrog sto razstavljavcev. Kij avtom Slovenijo obkrogajo
 Tovišna dolžina, bo v soboto ob 10. uri.*

Vstopnice ne bo.
 Informacije
 Miroslava Drolc, tel. 041 640 933
 Razstavo fotografiramo ali narišemo in fotografije so, zaradi prava, objavljene.

Šeste vseslovenske razstave rož iz papirja smo se udeležili tudi člani društva Utrip, nekateri v soboto in drugi v nedeljo. Športna dvorana na Vranskem je ponovno ponujala pravo razkošje cvetja, vsi razstavljalci pa so se spet izkazali kot pravi umetniki in mojstri te prelepe obrti. Vsak obiskovalec je lahko neizmerno užival v razkošju izdelanega cvetja in se čudil ročnim spretnostim ustvarjalcev, ki so izdelali tako čudovite kreacije. Mentorica, gospa Martina Felicijan, je v nedeljo, ob 15.00 uri, napovedala tudi lep vmesni kulturni dogodek, nekaj slovenskih narodnih pesmi so zapele pevke Društva upokojencev z Bleda. Sodeloval je tudi lajnar, petju smo se pridružili tudi obiskovalci. Celoten dogodek je izpadel zelo lepo in prijetno. Čestitamo vsem, ki so s svojim čudovitim delom omogočili tako lepo razstavo in se veselimo takega dogodka tudi v prihodnjem letu.

Čudoviti šopki in aranžmaji, vse kreacije so iz papirja.

(Tekst: Marina Drolc, foto: Marina Drolc, Mari Bajde)

Miklavž v Motniku – 8. 12. 2019

Ta nedelja je bila posebej vznemirljiva za otroke. Napovedan je bil obisk Miklavža, ki je sicer imel toliko poti in obiskov otrok, da je v Motnik kak dan zamudil. Otroci so se zbrali v dvorani Kulturnega doma, saj je bila najprej napovedana igrlica »Sovica Oka«, ki jo je predstavila igralska skupina z Brezij nad Kamnikom. Čudovita predstava za vse prisotne, skupaj s sovicami, zajčkom, lisičko, luno in gozdnimi prebivalci pa so vsi otroci priklicali Miklavža. Ta je prišel z angelčki, parklja je postavil v kot, saj se je izkazalo, da so bili v Motniku vsi otroci pridni. Miklavž je najprej iz polnega peharja razdelil otrokom v dvorani kup bombonov, nato pa je vsakega otroka

Srečen je, kdo dopolni dela vse.

**Vsak dar 'ma svoje delo,
žalostno pa tud' veselo.
Kdor dolžnosti svoje stri,
lahko spi.**

(Slomškove drobtinice, november – listopad, 29., Družina 2001)

Društvo Utrip vabi na Miklavževanje

v nedeljo 8.12.2019 ob 17. uri
v dvorani KD Motnik.

z gledališko skupino ŠTKD Brezje s predstavo
SOVICA OKA.

Društvo Utrip vabi na Miklavževanje

v nedeljo 8. 12. 2019 ob 17. uri
v dvorani KD Motnik.

z gledališko skupino
ŠTKD Brezje s predstavo
SOVICA OKA.

Igri bo sledilo obdarovanje otrok in veselo druženje ob čaju.
Juhuu... da so bili motniški otroci pridni in iz zanesljivih virov smo izvedeli,
da nas tudi letos obišče Miklavž. Pridružite se nam, objubimo, da bo lepo.

poklical na oder, ga kaj povprašal in otrokom razdelil darila. Nekateri so ob Miklavžu celo zapeli ali zmolili molitev Sveti angel. Dobri mož je obdaril kar štirideset otrok. Miklavžu se je mudilo naprej, zato so se s skupno sliko otroci Miklavžu zahvalili in se priporočili za obisk tudi v naslednjem letu. Minilo je lepo popoldne, polno zanimivih doživetij.

(Tekst in foto: Marina Drolc)

PRISPEVKI MOTNIČANOV IN NAŠIH BRALCEV

Avtor prispevka: Dr. Jan Bizjak, univ. dipl. inž. agr., Infrastruktura Bled D.o.o.

Ohranitev zeleno – modrega bogastva; poslanstvo in odgovornost vsakega posameznika

Živimo v lepi deželi na čudovitem planetu. Predniki so nam zapustili čisto vodo, veliko gozda in veliko rodovitne zemlje. Ohranili so jih s spoštljivim odnosom in vsakodnevno hvaležnostjo do zemlje in narave. Bolj malo so govorili z besedami, a mnogo povedali in sporočili z dejanji. Skromnost, poštenost in medsebojna pomoč so bile del slehernega vsakdanjika, hvaležnost za vsak košček večkrat težko pridelanega kruha pa navada stalnica.

Stik z zemljo in naravo je bil že v rani mladosti obveza in nuja, a obenem najlepša popotnica za razvoj vrednot, spoštljivega odnosa in hvaležnosti. Te se dandanes v prisotnosti polnih trgovinskih polic, navidezne neomejenosti in obilja dobrin večkrat povsem izgubijo. In šele klic boleznin in naravnih nesreč nas opomni na to, da je v našem načinu življenja potrebno nekaj spremeniti.

V zadnjih stoletjih in desetletjih smo močno napredovali v razvoju, znanosti in tehnologiji. A kaj, ko smo istočasno nazadovali v povezanosti, prisotnosti, odnosih in empatiji. Več časa kot v realnem, večina preživi v nerealnem digitalnem svetu, ne zavedajoč se tihega pridobivanja zasvojenosti, ki jih ob prepagosti uporabi le-ta prinaša.

Narava- naš največji učitelj

Opazovanje narave in preživljanje časa v njej, pa naj si bo to na vrtu, med sprehodom v gozdu, gorah ali morju, je najboljši način umirjanja, sproščanja in povezovanja s seboj. V naravi so stvari zelo enostavne, ni pohlepa, ni egov, obsodb, kljubovanj, rdeča nit je stalno prilagajanje, ki nenehno vzpostavlja in ohranja ravnovesje. Narava je lahko najlepši vzor, naš največji učitelj, če ji znamo prisluhniti, je in tudi bo naš modri rešitelj. Podnebne spremembe in njene negativne posledice pa so njen opozorilni klic s prošnjo po bolj prijaznem in spoštljivem odnosu do nje.

Naštevamo in sprejemamo vrsto ukrepov, ki bodo zaščitili naravo in planet, edina, zaščita, ki pa jo Zemlja resnično potrebuje, je zaščita pred našo nezavednostjo in neodgovornostjo. Odgovornost pogosto prelagamo na elito voditeljev, s kopico osebnih izgovorov pričakujemo prihod tujih rešiteljev. V resnici pa smo edini rešitelji mi sami, vsak posameznik, predvsem pa odgovorni in zavedni ljudje povezani skupaj.

Množice novih trgovskih centrov ne bo, če jih ne bomo obiskovali. Ekološki, biodinamični, sonaravni pridelovalci bodo zdravo rodovito zemljo ohranjali, če bomo čim več pri njih kupovali. Čista jezera, reke, cvetoče travnike, sadovnjake, njive in polja bomo ohranili le, če se bomo vsakodnevno skupaj zanje z dejanji trudili. V Sloveniji imamo zaenkrat še vse naštetu, a z današnjim množičnim potrošniškim odnosom se nam lahko zgodi, da bomo marsikaj v prihodnosti lahko občudovali le še na omejenih območjih, v parkih ali še huje, na fotografijah.

Zavedanje in spoštljiv odnos - temelja pozitivnih sprememb

Bolj kot razvoj, mi in Zemlja potrebuje(mo) vlaganje v ohranitev. Ne le zeleno-modrega bogastva, ampak tudi ključnih življenjskih vrednot, na katere smo v hitrem tempu življenja in obilja, malce pozabili. Začeti je potrebno že zelo zgodaj, v rani mladosti, saj se spoštljiv odnos in hvaležnost razvijata in krepita z leti.

Šola in šolske aktivnosti namenjene spoznavanju narave lahko pri tem veliko pomagajo, a razumevanja in spoštljivega odnosa do narave ne moreš razviti v šolskih klopeh in v nekaj urah izletov v naravi, osvojiš ju lahko le z vsakodnevnim stikom s prstjo, rastlinami in živalmi. Sam sem imel to srečo, da sem lahko odraščal na kmetiji, kjer je ljubezen do zemlje v vsakodnevni družbi živali predvsem pa rastlin skozi pridelavo lastne hrane rasla skozi celotno otroštvo in raste še sedaj. Zato dragi starši; omogočite svojim otrokom stik s prstjo, vključite jih v pridelavo zdrave hrane na svojih vrtovih, razvijajte hvaležen odnos z njimi že v rani mladosti. Sadove svojega dela boste uživali še dolgo vse do svoje pozne starosti.

Petdeset centimetrov prsti v povprečju nastaja 10.000 let, ljudje pa tisočletni trud narave v nekaj urah spremenimo v asfalt in beton, čeprav bi z vlaganjem malce več sredstev, traso ceste ali postavitev trgovskih centrov in industrijskih con lahko postavili na plitvi, manj rodoviti zemlji. Noben trgovski center, nobena nova cestna povezava, nobena trgovina z biozdravo hrano, nobeno bivanjsko naselje in nobena industrijska cona nam ne bo pomenila nič, če bomo nekoč prehransko večinoma odvisni od drugih držav, ker svojo čudovito rodovito kmetijsko zemljo

namesto za njive, sadovnjake, polja in travnike, namenjamo raznoraznim »izboljšavam«, ki »naše življenje navidezno delajo še prijetnejše«... Ali, kot se je lepo izrazil Hubert Reeves; Včasih je res težko razumeti, da častimo nevidnega Boga in obenem uničujemo vidno naravo, ne zavedajoč se, da je narava tisti nevidni Bog, ki ga častimo.

Naš odnos do Zemlje predstavlja zrcalo naše prihodnosti. Priznati si moramo, da živimo na lovorikah naših prednikov, ki so nam zapustili rodovitno in lepo ohranjeno zeleno-modro deželo, naša preizkušnja, predvsem pa odgovornost pa je, da zeleno-modro bogastvo ohranjeno in živo predamo tudi rodovom, ki prihajajo. Na tem mestu velika (za)hvala vsem, ki si že vsakodnevno prizadevate in se trudite za ohranjanje naše čudovite dežele.

Skrb za zdravo hrano, vodo, zrak in zemljo je in bo temelj naše bodočnosti. In slednjo oblikujejo naša vsakodnevna dejanja. Naj bodo ta zavestno usmerjena k ohranjanju okolja in planeta, na katerem imamo privilegij živeti. Njegova ohranitev ni le človeški izziv, ampak tudi poslanstvo in odgovornost vsakega posameznika, ki mu Zemlja nesebično nudi svoj dom. Resnično verjamem, da nam bo, dolgoročno gledano, to skupaj tudi uspelo.

Lastna pridelava je najboljša popotnica za razvijanje spoštljivega odnosa ter hvaležnosti do narave in čudovitega planeta, na katerem imamo privilegij živeti.

Na fotografiji: Dr. Jan Bizjak, Bled

Avtorica prispevka: Mari Bajde, Flegarjeva Mari

Izlet v Beograd, od 1. do 3. junija 2019

Voščili smo si srečno novo leto, malo pokramljali in spontano je pogovor stekel tudi o naših sorodnikih, ki živijo v Beogradu. Krista, Herman, Ančka, Bojan in Mari smo se dogovorili, da gremo letos v Beograd obiskat bratranca mojega očeta in Kristine mame Pavle. Duško živi z družino v Beogradu in je bil svojčas vladni uslužbenec. Na Motnik, na rojstni kraj svoje mame, Flegarjeve Pavle, je zelo navezan. Mnogo spominov iz otroških let ga veže nanj in tudi mi sorodniki mu veliko pomenimo, vselej je v mislih z nami. Vsako leto pride, obišče grob svojih staršev v Ljubljani in pride tudi v Motnik. Za vse otroke ima vselej pripravljeno čokolado.

Do Beograda je danes le pet ur tekoče vožnje. Nastanili smo se v Zemunu, nato pa smo šli najprej pozdravit strica Duška in njegove. V prijetnem klepetu je čas hitro minil in že smo imeli dogovorjeno večerjo v znani restavraciji »Stara kapetanija.« Tu strežejo pristno srbsko hrano in ob zvokih »starogradskih« pesmi pričarajo nepozabno vzdušje.

Sončni zahod, oranžnozlato obsijano sotočje Save in Donave (fotografija internet)

V nedeljo smo si ogledali nekaj znamenitosti Beograda. Glede na sotočje Save in Donave je imelo mesto pomembno strateško lego in jo ima še danes. Donava je poleg Volge drugi največji evropski veletok, je edina reka v Evropi, ki teče proti vzhodu in je skoraj v celoti plovna. Beograd so ustanovili Kelti v 3. stol. pred našim štetjem. Okoli leta 630 so ga osvojili Slovani in ga poimenovali Beli grad. Velja za eno najstarejših mest v Evropi. Danes šteje 1,6 mio prebivalcev. Ponaša se z izjemno zgodovino. V kratkem času obiska smo si za ogled izbrali le tri od mnogih znamenitosti mesta. Beograjsko trdnjavo, najpomembnejši kulturni spomenik, ki stoji visoko nad sotočjem Donave in Save. Sestavljena je iz Gornjega grada, Spodnjega grada in parka Kalemegdan, kar pomeni bojno polje. Tu se je skozi zgodovino zaradi številnih vojn izmenjalo mnogo vladarjev. V parku stoji tudi znameniti kip, simbol Beograda, kip »Pobednik« (Zmagovalec), ki simbolizira zmago srbskega naroda nad Otomanskim cesarstvom in kasneje tudi nad Avstro-ogrsko monarhijo. Srce Zemuna je hrib Gardoš. Tu smo se povzpeli na stolp Milenium, grajen leta 1896, ki ponuja lep razgled na Donavo in mesto. V mestu smo si ogledali še Hram Svetega Save, ogromno pravoslavno cerkev. Pod njo je znamenita Kripta, ki jo občudujejo turisti z vsega sveta. V nedeljo popoldan smo šli s sorodniki na tradicionalne čevapčiče v lepinji in Jelen pivo, da smo še malo podoživeli utrip Beograda in se potem v lepem sončnem vremenu še sprehodili ob Donavi.

Zakaj se rada vračam v Beograd? Da spet vidim Donavo, vso modro in veličastno, da se sprehodim ob njej, da zaživi domišlja treh dimenzij, preteklosti, sedanjosti in prihodnosti. Očarana stojim na Kalemegdanu in gledam čudovit sončni zahod nad sotočjem Save in Donave. Kaj vse nam sporočata pesmi Dunave...Dunave... in Dunave, moje more? Kako ljudje z njo živijo, kako jo doživljajo? Prav neverjetno pa je opazovati, kako je ista reka opevana z različnimi zvrstmi glasbe, veselo ali otožno, v duru ali molu, glede na značaj narodov, zgodovinsko izhodišče in pokrajino. Se bom šla v Beograd, Duško me je ob zadnjem obisku spet povabil.

(Tekst in foto: Mari Bajde)

POMLAJEVANJE *(Tine Benedičič)*

Mlad zasadi si drevo,
da ob njem začutil boš stvarjenje,
ko raslo bo iz tal v nebo,
hvaležno ti za trud in za gnojenje.

Ob njem naj raste ti spoznanje,
kako težak je ta življenja boj,
kako potreben je ves trud in tvoje znanje,
za sam uspeh in tvoj obstoj.

Ko nosil boš že glavo sivo,
in veje se do tal upognile,
ko pripravljaj boš že svežo njivo,
za nove sorte in plodove bolj vabljive.

Tedaj obnovi svoje znanje;
Spodreži in precepi stare veje,
pa videl boš, kaj je to pomlajevanje
in da bi moral to opraviti že preje.

Ko bi mi sami tako lahko se pomladili,
bi vsakdo rad bil bi le sadjar,
bi med seboj se tako ljubili,
da bi vse drugo šlo takoj vnemar.

SANJE *(Marina Drolc)*

Imela sem sanje,
vsa potopljena vanje,
verjela sem.
Da vse na tem svetu,
podobnem planetu,
ujela sem.

So želje se v sanje ujele,
kot že tisoč let bi živele,
vzela oboje sem.
In želje že tisočkrat vsako,
kot sanje, prav nič z napako,
za svoje imela sem.

Ko jutro prikradlo se,
je zarja zbudila me,
spregledala sem.
Da kar dan vsak prinaša,
več po sanjah ne vpraša,
sprevidela sem.

Večerna spet zarja,
ki noč ponazarja,
pa nič ne obljublja,
želega sem,
me v noč povrnila bo,
spet sanje prikradla bo,
verjela sem.

IZBRSKANO IZ SPOMINA

Piše: Prof. Jožica Snaj Senegačnik, življenjepis

**Jožica Snaj
Senegačnik**

**Domačija na Ažbetovi 8, Ljubljana, pred
majem 2019**

**Zdaj nova hiša v gradnji, na istem
mestu, Ažbetova 8, Ljubljana**

Glede na to, da moja starša v Mariboru, kjer je bil moj oče uslužbenec pri železnici, nista imela primerne stanovanja, me je šla moja mama roditi v Motnik. Rodila sem se 4. avgusta 1925 v hiši starih staršev ob potoku Motnišnica. Tu sem preživela prvi dve leti svojega življenja in potem še vse počitnice, saj je mojo mamo vedno vleklo v njen rojstni kraj. Oče je kasneje dobil stanovanje v železniški koloniji v Mariboru. Moja družina pa je bila majhna, saj sem po smrti mojega bratca ostala edinka. Starša sta potem ob velikem odrekanju in ob pomoči strica postavila enonadstropno hišo, prav tako v Mariboru.

V predvojnih letih sem obiskovala osnovno šolo v Mariboru in potem še štiri razrede klasične gimnazije. Na počitnice iz tega obdobja imam prelepe spomine, počitnice sem preživljala na Golčaju nad Blagovico. Tam je stala ob starinski cerkvi mežnarija maminih prednikov. Tukaj so se mi pridružili še sestrična Majda in kasneje še njena brata, vsi iz Ljubljane. To je bilo veselja na paši! Z nemško okupacijo pa se je moje življenje zelo spremenilo. Kot zavedni Slovenci smo bili določeni za izselitev v Srbijo, zato sva se z mamo umaknili na malo prej kupljeno posestvo v Slivni pri Vačah. Tam sva se lotili najprimitivnejšega kmetovanja. Šolske knjige ter dril latinščine in grščine sta zamenjala koš in motika. Vsa vojna leta sem preživela ob najtršem obdelovanju njivic v bregovih sredi samote. Kasneje se nama je priključil tudi še oče, ko je bil Maribor bombardiran. Imeli smo veliko dela s spravljanjem sadja, saj je imelo posestvo lepo južno lego. S starinsko stiskalnico smo stiskali sadje, da smo dobili mošt, nekaj smo ga prekuhali tudi v žganje. Tudi v te kraje je kruto posegla vojna. Osnovale so se partizanske brigade, ki so preko Save pri Kresnicah prihajale z Dolenjske na Štajersko prav prek naših naselij. Začeli so se oboroženi spopadi. V ljudi se je naselil strah, nezaupanje, negotovost. Zaselki v naši bližini so bili požgani tudi z živimi ljudmi vred. Po izrednem božjem varstvu je ostala naša domačija nepoškodovana. Kot v nekakšno zavetje so se k nam zatekali domačini, nosili shranjevati svoje borno premoženje in iskali pri moji mami moralno oporo.

Tudi ta težka vojna leta so minila. Eden najlepših trenutkov mojega življenja je bilo snidenje s stricem, očetovim bratom, in tetko, mamino sestro, saj nas je meja štiri leta ločevala. Malo s strahom sem zopet stopila med šolske klopi in nadaljevala s študijem, tokrat v Ljubljani. Izkoristila sem priložnost hitrega študija ob tistih, ki smo zaradi vojne izgubili leta. S silno energijo sem v prvih petih tednih opravila tečaj čez peto gimnazijo, nato privatno čez šesti razred in nato kot redna dijakinja končala še sedmi razred. Nato sem po osmem razredu uspešno opravila maturo.

Bila sem spet na razpotju, kam? Privlačila me je slavistika, medicina in biologija, navezanost na naravo me je končno pripeljala do študija biologije. Študijska leta na univerzi so potekala med predavanji, praktičnimi vajami, ekskurzijami in izpitnimi roki. Najprej sem se morala zelo truditi s kemijo, saj sem iz gimnazije prinesla pomanjkljivo znanje. Med predavanji sem spoznala Jurija Senegačnika, mojega bodočega moža, s katerim sva se poročila po moji diplomi. Moja prva služba je bila na osnovni šoli v Zagorju, kjer sem opravila še profesorski izpit. Med tem časom sem rodila prvega sina Jožeta. Ker v Zagorju nisem imela za naju primerne stanovanja, sem dosegla premestitev na gimnazijo Poljane v Ljubljani in kasneje še na gimnazijo Šubičeva. V teh letih sem dobila še dva sinova, Jureta in Andreja. Ko sem zbolela, sem bila pri petdesetih letih invalidsko upokojena. Sledilo je delo z gospodinjstvom, sinovi in vnučkoma. Kasneje sem se vpisala na univerzo za tretje življenjsko obdobje, umetnostna zgodovina, tudi zaradi prekrasnih ekskurzij doma in v zamejstvu ter uživala na daljših potovanjih z agencijami tako v Italijo, Nemčijo, Škotsko in podobno. Svojo devetdeseto obletnico sem praznovala še v dobri fizični kondiciji, v krogu svoje družine in doma. Kasneje se mi je zdravje slabšalo in ko se mi je po padcu na glavo začelo vrteti, sem skupaj z možem, ki je postajal dementen, odšla v dom starejših občanov v Horjul. Po moževem odhodu preganjam dolgčas z branjem, ogledom televizije, s telovadbo, z reševanjem križank, vsak dan, pa če le morem, prehodim dva kilometra ali več.

Jožica Snoj Senegačnik, 28. november 2019

Moj pogled na Jožico, na Ažbetovo 8, Ljubljana in na moje bivanje pri družini

Jožica Senegačnik je zgornji prispevek in življenjepis pripravila ter vse zapisala v svojem petindevetdesetem letu, letos 4. avgusta je dopolnila 94 let. Vse je zapisala vzorno, pravilno slovensko, brez popravkov za objavo v časopisu, s smislom v kratkem povedati največ. Vidi se, da je pri svojih letih absolutno prisebna, spominsko urejena in pripravljena sodelovati, za kar ji gre še posebna zahvala. Zapis mi je predala dne 28. novembra 2019, ko sem jo v Horjulu obiskala.

Jožica je bila torej rojena v Motniku, v Jergovčevi hiši, staršema Francu in Jožefi Snoj, Jožefa je bila rojena Avbelj. Njena babica je bila Marija Prešern, nezakonska, (roj. 1860), njena prababica pa Ana Prešern, (roj. 1833). Babica Marija Prešern je bila poročena z Janezom Avbelj, imela sta tri otroke, Jožefo, (Jožicino mamo), Marijo in Janeza. Prababica Ana Prešern se je dve leti po rojstvu hčere Marije, leta 1862, poročila z Jurijem Hribar. V tem zakonu so bile rojene tudi Helena Hribar (poročena z Gašper Križnikom), Franciška Hribar (poročena Regulj) in Johana

Hribar (poročena z učiteljem Ulrikom Konjar, ki je bil že vdovec). Frančiška Hribar Regulj je bila mati moje mame Frančiške Regulj, poročene Drolc. Torej sta bili Ana Prešern in Frančiška Regulj polsestri, Jožefa Snoj in Frančiška Drolc pa tako mali sestrični.

Jergovčeva hiša stoji v Motniku ob potoku, zadaj za Reguljevo hišo, torej se je moja stara mama Frančiška Hribar poročila Regulj samo čez dvorišče. Mimo Jergovčeve hiše in čez lesen ožji most čez Motnišnico je nekoč vodila znamenita trška pot, po kateri so Motničani iz zgornjega konca trga in iz zaselka Mala ravan hodili k maši proti cerkvi. Žal danes te znamenite trške poti in brvi ni več, mostiček je odnesla ena od motniških poplav, most ni bil obnovljen. Jožica je ob najinih pogovorih in v svojih spominih še vedno pri rojstnem Motniku. Na rojstni kraj vedno gleda na poseben način, od nje sem pred časom dobila tudi nekaj starih razglednic Motnika in starih slik, iz katerih sem prvič prepoznala mojo pravo babico po očetovi strani, Jero Bervar. Po diplomu na biologiji se je Jožica poročila z Jurijem Senegačnikom, profesorjem, z doktoratom iz biokemije, profesorjem na veterinarski fakulteti in čebelarjem. Jurij in njegov brat Edvard Senegačnik sta bila pomembna slovenska čebelarja. Jožica in Jurij imata tri sinove, ki jih je treba omeniti.

- Jože, (roj. 1954), po izobrazbi pravnik, kruh si je služil z informatiko, kjer je bil mednarodno priznan ekspert za Oracle, žena Lilijana, hčerki Katarina in Ana, Katarina ima štiri otroke, Mitjo, Benamina, Zarjo in Timoteja;
- Jure, (roj. 1957) geograf in etnolog, doktor geografskih znanosti, žena Andreja, otroci Jurij in Aleš, sin Jurij ima tudi sina Jurija;
- Andrej, (roj. 1961) izredni profesor na Fakulteti za strojništvo v Ljubljani, doktor strojniških znanosti, žena Martina Zbašnik Senegačnik, arhitektka, tudi doktorica znanosti. Otroka Matej, že končan magisterij in dela doktorat iz strojništva, hčerka Ema, študira dentalno medicino.

Neverjetna družina znanstvenikov, ki so tudi moji dragi sorodniki po mamini strani. Jožica ima tako poleg sinov tudi šest vnukov in pet pravnukov. Po drugi vojni je Jožica z družino stanovala v Rožni ulici v Ljubljani. Ko so pred letom 1957 v Ljubljani načrtovali novo Karlovško cesto in jo potem rekonstruirali, je Rožna ulica prenehala obstajati v prvotni obliki. Jožica se je z družino, s stricem dr. Andrejem Snoj, ki je bil profesor na Teološki fakulteti in s tetko preselila v Rožno dolino. S pomočjo strica Andreja so kupili hišo, nekdanjo vrtnarijo v Rožni dolini, na Ažbetovi 8, v Ljubljani.

Moja velika življenjska zahvala gre posebej Jožici, ki je leta 1963 spregledala zagato naše družine v času, ko smo še trije, moja dva brata in jaz, med šolanjem stanovali v Ljubljani po internatih. Pri nas je zaslužil samo oče, vse štiri otroke sta starša šolala daleč od doma. Leta 1963 je bila zaposlena samo moja sestra Cveta, ki je takrat že delala kot višja medicinska sestra v ljubljanskem Dečjem domu. Pri Senegačnikovi družini in na Ažbetovi 8 je takrat do končane elektro srednje šole stanoval bratranec Janez Škorjanc iz Kamnika, ko pa je srednjo šolo končal, je Jožica mojim staršem ponudila stanovanje zame. Tako sem v tretjem letniku srednje šole prešla iz internata ekonomske srednje šole na Veselovi ulici k njim v Rožno dolino. Velika in plemenita poteza sorodnice, ki je s tem mojim staršem olajšala plačevanje internatov v Ljubljani. Na Ažbetovi 8 sem ostala do zaključka ESS v juniju 1965.

Kot je Jožica zapisala, stanuje zdaj v domu starejših v Horjulu. Ima svojo sobo, bere, piše, gleda televizijo, rešuje križanke, telovadi, sodeluje v aktivnostih v domu in vsak dan prehodi svojo pot v bližini doma starostnikov. Včasih pove, da ji je dolgčas, a jo redno obiskujejo vsi trije sinovi in potomci, da ji krajšajo dolgčas. Tudi jaz se kdaj pridružim, da poklepetava o aktualnih dogodkih, predvsem o Motniku. Pogosto ji izrekam pohvale, poskušam ji dati energijo za moč in se veselim njenega stanja pri teh letih. Naj ji zdravje še dolgo služi in naj dočaka visok jubilej zdrava in prisebna. ***Hvala Jožici za njen prispevek in spomine,***

Marina Drolc, 29. november 2019

***Lepe misli:
Čustva so del našega življenja,
izražajo veselje in žalost.
Izkušnje so najboljša šola,
samo šolnina je včasih zelo draga.***

ODSTRTE PODOBE NEKEGA ČASA

Vsebino pripravila: Marina Drolc

Tako je bilo nekoč v Motniku, pogled proti občinski stavbi na desni in nekdanji Kajbičevi hiši na levi, leto fotografije neznano, predvidoma pred 1910, fotografijo je v elektronski obliki prispeval Vladimir Hribovšek

Pogled z motniškega gradu na motniški cerkvi in na senožeti v ozadju, 4. februar 1945 (fotografija levo, foto arhiv Drolčevih)

Rekonstrukcija mostu na vzhodni strani Motnika, pred Žnidarjevo, prej je bila to Kovačeva hiša, levo na vozu s konjsko vprego sedi Vrbanovčev Jože, na desni strani, spredaj pri cestnem stroju stoji Karel Murn, delovodja, 24. november 1958 (fotografijo desno je prispevala Greta Murn Knavs iz Ljubljane)

**Od svojih sovražnikov se modrosti učimo!
Poglejte jih, kako skupaj držijo,
kako eden za drugim potegnejo,
da bi združeni toliko lažje svoje namene dosegli.**
(Slomškove drobtinice, december – grudni 27., Družina, 2001)

Dijaki 5. b kamniške gimnazije, Cveta Drolc sedi druga z desne, leto 1953 (foto arhiv Drolčevih, tudi spodaj)

Maturantje kamniše gimnazije, junij 1956, vsi v narodnih nošah, Cveta Drolc sedi skrajno desno, spredaj

Na motniškem gradu

Cveta Drolc ob maturi, v narodni noši, 1956 (levo, foto arhiv Drolčevih)

Na motniškem malem gradu, slikano pred 1939, od leve: Cveta Drolc, Jožica Snoj in Martina Škorjanc (desno, fotografijo je prispeval: dr. Andrej Senegačnik)

MOTNIK:

Prvo sveto obhajilo: pristopili v 2019	1 deklica, 2 dečka
 Rojeni: v 2019:	6 deklic, 4 dečki
 Odšli so: v 2019	<i>Fanika Orehovec Terezija Cveta Drolc Angela Kogej Jožef Semprimožnik Marijan Perko</i>

Glasilo Podeželskega društva - Utrip pod lipo domačo, Motnik, predsednica: Ančka Podbevšek.
 Uredniški odbor: Ančka Podbevšek, Petra Slapnik, Marina Drolc.
 Glasilo NAŠ UTRIP, OBČASNIK iz MOTNIKA si boste lahko ogledali tudi na portalu kamnik.info.
 Občasnik je sestavila in oblikovala Marina Drolc.
 Sestava in oblikovanje časopisa ter vsi prispevki se objavljajo brez honorarjev.
 Sliko na naslovnici je posnela: Marina Drolc.
 Tisk: Studio Dataprint, Kamnik.